

Az Egyház két oszlopa

Bosco Szent János 1862. május 30-án a következő történetet mesélte el fiainak (Turinban):

„Képzeljétek el, hogy egy tenger partján állunk, vagy még inkább egy magányos sziklán, ahonnan a lábunk alatti talajon kívül sehol máshol nem látunk szárazföldet. A messze tengeren megszámlálhatatlanul sok hajót ismerünk fel, melyek tengeri csatára készülődnek. A hajók orra vasból készült, testük ágyúkkal, puskákkal és mindenféle más fegyverrel van felszerelve.

Mind egy náluk sokkal nagyobb hajó (Egyház) felé közelednek, amit megpróbálnak éles orrukkal felsérteni, majd meggyújtani és minden más módon megkárosítani.

A nagy hajót számos kisebb csónak követi, melyek parancsot kapnak tőle és a fejedelmi hajót az ellenséges flotta ellen védik. Erős ellenszéllel kell mindeközben megküzdeniük, és a felkavart tenger is – úgy tűnik – a támadókat segíti ellenük.

A távolban, a tenger közepén nem messze egymástól két hatalmas oszlop áll. Az egyiket az Immaculata szobra koronázza, akinek lábainál egy táblán a következő felirat van elhelyezve: »Auxilium christianorum« (a keresztények segítsége), a második, sokkal magasabb és hatalmasabb oszlopon egy nagyon nagy ostyát látunk, alatta egy táblán a következő szavakkal: »Salus credentium« (a hívők üdvössége).

A pápa a nagy hajó kapitányaként felismeri az ellenség dühét és ezzel azt a veszélyt, amelybe szövetségesei kerültek. Ezért a kísérő csónakok kormányosait a maga hajójára hívja tanácskozásra. De a vihar egyre hevesebb lesz, a parancsnokoknak vissza kell térniük csónakjaikra. Mikor a szélvész egy kissé elcsendesül a pápa másodszor is magához hívhatja őket. Ekkor a vihar hirtelen újra kitör. A pápa a kormánykeréknél áll és minden erejével megpróbálja ha-

jóját a két oszlop közé kormányozni, melyen sok horgonyt és nagy kampót rögzítettek.

Az ellenséges hajók megkezdik a támadást és a pápa hajóját el akarják süllyeszteni. Újra és újra megpróbálnak égő anyagot a nagy hajó fedélzetére hajítani, és minden ágyújukból golyózáport zúdítanak rá.

Az ellenséges hajók szenvedélyes harca és minden fegyverük bevetése ellenére támadásuk nem jár eredménnyel, mert a pápa hajójának sikerül szabadon és biztosan átszelnie a tengert, holott minden oldalról komoly támadásoknak van kitéve, de a lékeket, ahogy keletkeznek egy lágy szellő, mely az oszlopokból támad, azonnal betömi. A támadók hajóin felrobbannak az ágyúcsövek, a hajók orra széttörik, sok hajó megreped és elsüllyed a tengerben.

Ekkor azonban a pápát hirtelen egy golyó találja el. Segítői megtámasztják ugyan, és újra talpra állítják, de hamarosan egy újabb lövedék is eltalálja, mire holtan hanyatlik a földre. Az ellenséges flottán ekkor az öröm és a győzelem rivalgása száll fel. A pápai hajón összesereglett parancsnokok azonban akkora gyorsasággal választják meg az új pápát, hogy az előző haláláról szóló hír az újonnan megválasztottnak nevével egy időben jut el az ellenséghez. Erre ezek minden bátorságukat elvesztik, a pápai hajó pedig minden nehézséget legyőzve biztosan úszik át a két oszlop között, ahol horgonyt tud vetni.

Az ellenség menekül, de fejvesztettségükben egymásnak mennek és elsüllyednek. A pápai hajó kis kíséző csónakjai teljes erőből szintén a két oszlophoz eveznek, ahol kikötnek. A tengeren nagy csönd honol...”

Mikor Don Bosco idáig ért az elbeszélésben megkérdezte későbbi utódját, Don Michael Rua leendő rendfőnököt: „Mi a véleményed erről a történetről?”

Don Rua így válaszolt: „Úgy gondolom, hogy a pápa hajója az Egyház, melynek ő a feje. A többi hajó az embereket, a tenger a világot jelképezi. Azok, akik a nagy hajót védik, a pápa hűséges követői, a többiek az ő ellenségei, akik minden eszközzel megpróbálják megsemmisíteni az Egyházat. A két oszlop, szerintem, Mária tiszteletét és a szent Eucharisziát jelentik.”

Don Bosco ezt válaszolta: „Jól beszéltél. Az ellenséges hajók az Egyház üldözőit jelentik. A legsúlyosabb szenvedéseket készítik elő az Egyház számára. Az, ami eddig volt, szinte semmi ahhoz képest, ami jönni fog. Csak két eszköz marad számunkra az így keletkezett zűrzavarból való megmenekülésre: az Isten Anyjának tisztelete és a gyakori szentáldozás.”

A Szent Eucharisztia és a Szent Szűz a katolikus Egyház két nagy oszlopa. Ők a modernek és az Egyház ellenségeinek fő támadási pontjai. Ha őket legyőzik, az Egyházat is legyőzik.

Hogy ez a két oszlop, a Szent Eucharisztia és az Istenanya hogy milyen jelentőséggel bír az Egyház számára, ezt a Szentírás kijelentései és összefüggései alapján közelebbről is megvilágítjuk.

Mária döntő szerepe Isten üdvtervének megvalósításában

A második oszlop

Sok keresztény számára az Istenanya a bibliai karácsonyi történetben Jézus születésére korlátozódik. Jászol, istálló, Kis Jézus. Protestáns és más keresztény közösségek Máriát, mint Jézus szülőanyját fogadják el. A nagyobb tiszteletet vele szemben gyanakvással és bizalmatlansággal kísérik, szerintük fennáll a veszélye annak, hogy az iránta érzett tisztelet Jézus Krisztust kicsinyíti.

Máriát nem imádjuk úgy, mint Istent, hanem csupán tiszteljük, mint közvetítőt isteni Fiához, Jézus Krisztushoz. Ő az alázas szolgáló, és csak egyet akar, Jézus Krisztushoz vezetni minket.

Amikor Gábrriel arkangyal megjelent Neki, hogy közölje vele, hogy Isten Fiának anyja lesz, e szavakkal köszöntötte: „*Ne félj, Mária! Kegyelmet találtál Istennél...*” (Lk 1,31)

Az Istenanya szerepe nemcsak a születésre korlátozódik a betlehemi istállóban, hanem döntő szerepe van Isten üdvtervében a kereszténység számára. Ezt Isten és az Egyház ellenségei is tudják, akik ezért utasítják el, és támadják Máriát és az Eucharisziát. Mária az Újszövetség Noé bárkája, az Egyház anyja, és éppen napjainkban a végső harc történéseiben lesz jelentősége annak, hogy Máriához tartozunk-e vagy sem. A következő oldalakon megpróbáljuk ezt a megállapítást bibliai összefüggésekkel és a Biblia ki-jelentéseivel igazolni.

Amikor Jézus azt mondja: „*Én vagyok az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég*” (Jel 21,6), akkor azt akarja mondani, hogy az egész emberi történelem ráépül. A kereszténység története számára Anyja, Mária, hasonlóképpen Alfa és Ómega.

Ő áll a kereszténység kezdetén, és döntő alak, mint apokaliptikus „Napba öltözött Asszony”, korunk végén.

A jelenlegi történelmi helyzetnek az a kulcskérdése, hogy az ember azok közé a szerencsétlenek közé fog-e tartozni, akik Pál szerint a 666, vagyis a „vadállat” és hamis próféta, a romlás fiának a jelét viselik, azt elfogadják, s ezáltal örökre elvesznek, vagy Mária oltalma és vezetése alatt megmenekülnek.

„Oltalmad és palástod alá futunk Istennek szent Anyja” – imádkozzák a római-katolikus Egyház hívei. Sok címmel tisztelik Máriát a katolikus Egyházban. Az Újszövetség Noé bárkájának is nevezi. Ahogy a bárka Noét és hozzátartozóit megvédte az ártól, úgy lesz azokkal is, akik tisztelik Máriát, és kezdettől fogva követik őt. A tévhittől és a hamis prófétáktól megvédve, Fiához, Jézus Krisztushoz vezetni őket a biztos úton.

Az Új Világrend (NOVUS ORDO SECLORUM) antikrisztusi hatalmai, akik világhatalomra törekszenek, meg akarják semmisíteni a római-katolikus világegyház etikus és erkölcsi befolyását. A pápaság lerombolásának zseniális és rafinált taktikája az alapja a szabadkőművesek és szövetségeseik által tervezett világvallásnak.

Ezért kell a római- katolikus Egyházat megfosztani lényegétől, hitigazságaitól, sziklájától, a pápától, hogy hamis egyházzá, hamis Krisztussá váljon. Az Egyház veszítse el „római”előtagját, olvadjon össze egy szabadkőműves, hamis ökumenében más keresztény közösségekkel, és jelentéktelenné váljon. Akkor szabad lesz az út a „vadállatnak”, és hamis prófétájának, a romlás fiának a világhatalom átvételéhez, ahogy János leírta a Jelenések könyvében: „*Hatalmat kapott minden törzs, nép, nyelv és nemzet fölött.*” (Jel 13,7)

A leselkedő hatalmakkal szemben Mária áll, aki széttiporja a kígyó fejét (Ter 3,15), ahogy azt Isten az emberiség történelmének elején meghatározta.

Ki az Asszony?

A Biblia leírja a sátán harcát Isten népe és az Egyház ellen, egy harcot a vörös sárkány ellen (Jel 12,3), akinek segítségére jön a tengerből egy hét szarvú, hétfejű szörny (Jel 13,1), és egy másik vadállat (Jel 13,11), ami a földből jön ki, két szarva van, mint a bárálynak, de úgy beszél, mint a sárkány. Isten népe ellen harcolnak, ahogy le van írva: „*Az égen nagy jel tűnt föl: egy asszony, kinek öltözete a nap volt, lába alatt a hold, fején tizenkét csillagból korona.*” (Jel 12,1)

Egyetlenegy bibliai alakot sem festettek meg a művészek olyan gyakran az elmúlt évszázadokban, mint Máriát, Krisztus anyját. A kígyótipró Mária, Mária a Kisjézussal a karján, a karácsonyi jászolnál, vagy „*a napba öltözött Asszony, lába alatt a hold, fején tizenkét csillagból korona.*” Fején a tizenkét csillagból álló korona Izrael tizenkét törzsét, és a tizenkét apostolt szimbolizálja, melyekre az Egyház épült.

Az Egyházat, Isten népét Szűz Mária szimbolizálja. Ő az Egyház anyja. Itt folytatódik a Biblia elejéről az alapgondolat: „*Ellenkezést vetek közéd és az asszony közé, a te ivadékod és az ő ivadéka közé...*” (Ter 3,15)

A harcot a sátán és Mária között a földön a Máriát képviselő Egyház az Isten- és egyházellenes hatalmakkal, a vörös sárkánnyal, a marxista kommunizmussal vívják, és a két vadállattal, a szabadkőművességgel, és az Egyházba behatoló egyházi szabadkőművességgel.

Ezt a harcot János apostol is leírja: „*Erre a sárkány haragra lobbant az asszony ellen és harcba szállt többi gyermekével, aki megtartja Isten parancsait és kitart Jézus (Krisztus) tanúsága mellett.*” (Jel 12,17)

Ebben a harcban a sárkánynak a két vadállat jön segítségére: a szörny a tengerből, és a vadállat a földből, aminek két szarva van.

A sárkány és a két állat harcának kezdetét a napba öltözött aszszonnyal szemben történelmünk eseményein is láthatjuk. Ezek olyan események, melyeknek összefüggései nem szerepelnek a hivatalos történelemkönyveinkben, de történelmünkre a politika, Egyház, társadalom és a hit vonatkozásában döntő befolyást gyakorolnak.

Felfoghatatlan dolog történik, például 1531. december 9-én.

Amikor ez alatt az idő alatt Európában a német ágostonrendi szerzetes, Luther Márton reformációjával egyházszakadás jött létre, amellyel később a római-katolikus Egyház hívőinek millióit eltérítette, Amerikában, pontosabban Mexikóban épp az ellenkezője történt annak, amit a reformátor okozott.

Luther egyik tézise így hangzik: „Aki kimászik a keresztvízből, egyszerre pap, püspök és pápa.” Luther megállapítása mindjárt anarchiára való felszólítás volt. Ez olyan lenne, mintha egy politikai reformátor jönne, és azt mondaná a német népnek: „Aki Németországban született, egyszerre szövetségi kancellár, igazságügy-és pénzügyminiszter. Ebből anarchia lenne.”

Luther munkálkodásának következménye, hogy új keresztény közösségek és szekták százai alakultak, amelyek elszakadtak Rómától, és saját tanításokat követtek. Ennek köszönhetően anarchia alakult ki a kereszténységen belül.

Luther, aki a pápát, a hagyományt és a tradíciót elutasította, és ezek helyett a Bibliát a hit egyetlen tekintélyének tartotta (Sola scriptura), ellentmondásba keveredett a Szentírással is, (mint még sok mással), mert Jézus azt kívánta: „Legyenek mindnyájan egy. Amint te, Atyám bennem vagy, s én benned, úgy legyenek ők is bennünk, hogy így elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.” (Jn 17,20-22)

1531. december 9-én történt egy esemény, amely komolyan közrejátszott abban, hogy Dél- és Latin-Amerika adja a római-katolikus Egyháznak a legtöbb katolikus hívet.

1531-et írunk Mexikóban

(Beszámoló a „Pur special” című folyóiratból)

„1519-ben a spanyol konkvisztádorok (hódítók) érkezése után elkezdődik Mexikó meghódításának véres története. Ezrek halnak meg. Aztékok és spanyolok kibékíthetetlenül állnak egymással szemben. Tizenkét ferences misszionárius jött Mexikóba. Egyikük, Toribio des Benevente, aki tagja az 1524-ben kezdődő vallási párbeszédnek az azték papokkal és nemesekkel. A drámai öszszecsapás miatt, emberi mértékkel mérve, nem lát lehetőséget az evangélizációra, kivéve, ha Isten csodát tesz, és közbeavatkozik.”

Az ég virágokkal fest

1531. december 9-én reggel, egy vasárnap, abban az időben, amikor Mária Szeplőtelen Szívének ünnepe volt, Indio Juan Diego korán kel fel, hogy a néhány mérföldre fekvő Tlatioloai templomba menjen szentmisére. Mert Juan Diego, mint nagybátyja, Juan Bernardino egyike azon kevés aztékoknak, akik Krisztus hitére tértek. Amikor a Tepeyac dombhoz ér, ahol régen a pogány Tonantzin anya-istennő temploma állt, (borzalmas alak kígyófejekkel és mérges kígyók tömegével), hirtelen zenét hall, mintha madárcsicsergés lenne. A világítóan szép fényből egy lány női hangot hall: „Juanito! Juan Dieguito!”

A hívásra felmászik a dombra, hogy lássa, ki hívta, és hirtelen egy lenyűgöző szépségű asszony előtt áll. „Hallgass ide Juanito, legkedvesebb, legkisebb fiacskám, hova mész?” – kérdezi kedves, lány hangon, gyengédséggel telve az asszony.

„A szentmisére megyek” – válaszol Juanito.

A fiatal nő mosolyog és folytatja: „Tudod, legkedvesebb fiacskám, hogy én a szeplőtelen, örök Szűz Mária vagyok, az igaz Isten anyja, aki által él minden, aki mindenk Ura, aki az ég és föld

Ura. Legbelső vágyam, hogy itt Isten háza (templom) felépüljön, ahol egész szeretetemet, részvéteimet és irgalmamat, segítségemet és védelmemet adhatom az embereknek. A ti irgalmakban gazdag anyátok vagyok, minden ember anyja, mindazoké, akik szeretnek, akik hozzám kiáltanak, akik bizalommal fordulnak hozzám. Itt akarok értük sírni, és meghallgatni gondjaikat és fájalmukat, bajjaikat és boldogtalanságukat enyhíteni és gyógyítani... Menj el a püspök házához Mexikó városba, és mondd neki, hogy én küldtelek, és az a kívánságom, hogy itt Isten háza felépüljön. Mondd el neki, mit láttál, és mit hallottál.”

A püspöknél

Juan Diego sietve teljesíti a szép hölgy kívánságát. Félénken kopogtat a püspöki rezidencia ajtaján. Sokáig váratják őt a jelenlevő szolgák, mire végül beengedik a jóságosnak és indián-barátnak ismert Zumarraga püspök elé. Mély benyomást tesz a püspökre a mexikói azték indián alázata és őszintesége, de bizonytalan marad, és a következő szavakkal küldi el: „Vissza kell egyszer jönnöd, ha több időm lesz. Addig gondolkozom azon, amit mondtál.”

A visszaúton Juan Diego ismét felmegy a Tepeyac dombra, és újra látja az Istenanyát: „A püspök válaszából azt éreztem, hogy az a véleménye, hogy az egészszet csak kitaláltam... Ezért szívből kérek, Úrnőm, bízd ezt az üzenetet jelentősebb emberre, olyan valakire, aki ismert és tekintélyes, hogy teljesüljön a kívánságod. Én csak egy szegény ember vagyok, de Mária kéri Juan Diegot, hogy másnap még egyszer menjen el a püspökhöz.

A következő napon térden állva és könnyek közt ismétli Juan Diego a püspöknek az Istenanya kívánságát. A püspök egy jelet kér, hogy elhihesse, hogy égi eredetről van szó. És valóban, Mária megígéri Juannak a kért csodát. „Gyere holnap vissza, és megkapod a jelet!”

A halálos beteg nagybácsi

Juan Diego megörült a Szűz szavainak, és visszatért falujába. De ott súlyos betegen találta a nagybátyját. Egész éjjel és másnap Juan Diego ott virrasztott fölötte, de a bácsi állapota csak rosszabb lett. Juan Diego biztos abban, hogy az égi hölgy belátja, hogy most nagybátyjánál kell lennie, nem tud felmenni a dombra. De amikor napnyugta előtt világos lett számára, hogy a nagybácsinak meg kell halnia, rögtön elindult, hogy papot hívjon. A domb útba esik, ezért a másik oldalt választotta, hogy ne lássa az égi asszonyt, aki őt a jellel a püspökhöz küldené, mert ebben a bajban nincs rá ideje. De az Istenanya ott van a domb másik oldalán. „Mi történt, fiacskám?” – kérdezi. – „Hová mész?” Juan Diego beszámol nagybátyja halálos betegségéről, és arról, hogy Mexikó-városba siet, papot hívni. Holnap majd visszajön, és teljesíti a megbízást.

Az égi asszony vigaszt nyújt

„Hallgass ide, legkedvesebb, legkisebb fiacskám” – vigasztalja a Madonna. – „Ne ijedj meg, ne szomorodj el, semmi ne keserítse el szívedet. Ne félj e miatt a betegség vagy más betegség miatt, vagy bánat, vagy fájdalom miatt. Hát nem vagyok én itt, a te édesanyád? Nem vagy te az árnyékomban, és oltalmam alatt? Nem én vagyok örököd forrása? Nem vagy-e palástom redőjében, nem vagy-e karomban? Kell ennél több?” Aztán kedvesen hozzáfűzi: „Ne nyugtalankodj nagybátyád betegsége miatt, mert nem fog meghalni. Ebben a pillanatban meggyógyult!”

Miután Juan Diego megvigasztalódott, felajánlotta, hogy azonnal a püspökhöz megy, és elviszi az ígért jelet. Az Istenanya mosolyog, és megkéri, hogy menjen fel a dombra, „arra a helyre, ahol előzőleg láttál. Sok virágot fogsz ott találni, gondosan szedd le őket, és hozd ide nekem, és mutasd meg, mid van.”

Juan Diego felsiet a dombra, meglepődik a gyönyörű virágtengeren, amelynek ezen a sziklás, fagyos talajon még soha nem nőt-

tek és virágoztak. Szétnyitja köpenyét, amit tilmának neveznek, és telerakja sok pompás virággal. Aztán lemegy oda, ahol az égi Asszony várja. Amikor megmutatja a ragyogó, pompás virágokat, az Asszony gondosan elrendezi, és azt mondja: „Fiacskám, ezek a különféle virágok a jel, amit el kell vinned a püspöknek. Mondd meg a nevemet, hogy ebből megismerje akaratomat, amit teljesítenie kell. Te légy a hírnököm, aki kiérdemelte bizalmamat. Megparancsolom neked, hogy a tilmát ne nyisd szét, hogy ne lepleződjön le a tartalma. Csak a püspök jelenlétében szabad szétnyitni.”

A nagy csoda

A virágot vivő késedelem nélkül útnak indul. Sokáig várakoztaták a püspök szolgálói, végül beengedték. Kértem egy jelet, amit ön kívánt, és az Asszony megígérte. Azt mondta, menjek fel a dombra, és szedjem le azokat a virágokat, amik ott nőnek. Jól tudtam, hogy nincsenek ott virágok, különösen nem ilyenkor, de nem kételkedtem szavaiban. Mikor fölértem, elcsodálkoztam, a legszebb virágokat láttam, harmatcseppek csillogtak rajtuk. Annyit szedtem, amennyit csak elbírtam, és visszavittem hozzá. Saját kezével rendezte el, és betette a köpenyembe, hogy elhozhassam önnek. Itt vannak, nézze, vegye el őket. Juan Diego szétnyitotta a tilmáját, és a virágok, pazar illatot árasztva leestek a földre. Ebben a pillanatban megjelent a tilmán Krisztus anyjának ragyogó képe. Elképedve nézték a jelenlevők a történeteket, és letérdeltek az Istenanya képe előtt, amelyet nem emberi kéz készített, és ma is érintetlenül ott van Mexikó-cityben – a „Guadalupei miasszonyunk bazilikában” – mindenki megcsodálhatja.

Ettől az égi nagy jeltől lenyűgözve Zumarraga püspök elhatározza, hogy azon a helyen a szeplőtelen Szűz tiszteletére templomépítést kezdenek. Amikor Juan Diego visszaérkezik falujába, a nagybátyját egészségesnek találja.

„Amikor elmentél, hogy papot hívjál, úgy éreztem, hogy az utolsó órában vagyok” – számol be a nagybácsi. – „Hirtelen sugár-

zó fény borította be a szobát, és megjelent egy hölgy, és ebben a pillanatban hirtelen megszabadultam a betegségetől. Úgy mutatkozott be, mint az örökké Szűz, a gaudalupei Szűz Mária.”

Az istenek kultuszától a hitig

Két hét múlva kőkápolnát emeltek a Tepeyac dombon a Szűz tiszteletére. Juan Diego még 17 évet élt alázatosan és szerényen egy kis remetelakban a szenthely mellett. Buzgón imádkozott, és a Szent Szűz szorgalmas apostola volt. Indiánok ezreinek mesélte el élete történetét, beszámolt a gyengéd szavakról és az Istenanya szeretetéről. A személyes tanúságtételre nem lett volna már szükség.

A kép, amely az égből jött, maga beszélt. Mivel az aztékok gyakorlottak a képek és szimbólumok olvasásában, az indián vonásokkal ellátott csodaszép hölgyről felismerik, hogy az ég jele: „Ő egy közülünk!” A nap előtt állva, nagyobbak kell lennie, mint a félelmetes Huitzilopochtli, az ő napistenük. Lábával a félholdon, a tollas kígyóisten, Quetzalcoatl szimbólumán áll, az égi Asszony minden azték isten közül a leghatalmasabbakat is legyőzte; palástja késszürke, színe az azték királyok színe, a királyságra utal, palástján 46 nyolcsugarú csillag látható. Ő nagyobb, mint az ég csillagistenei.

És hihetetlen dolog történik, az istenek kultuszában kitartó aztékok jönnek, látják a szent képet, és hisznek. Százezrek áramlanak a ferences misszionáriusok kolostorának kapujához, hogy felvételüket kérik a katolikus Egyházba. Csak néhány év telt el, és majdnem **kilenc millió indián** keresztelkedett meg. A guadalupeai Szűz képének terjesztésével végül egész Amerikában szaporodtak a megtérések.

Miért a guadalupeai Szűz?

Mexikóban a Szűz hídépítő lett a megbékélésben az indián kultúra és a spanyol hódítók között. Az Istenanyát a „de Guadalupe” aláírással már Spanyolországban is tisztelik. A név az arabból szár-

mazik, és annyit jelent, hogy „a fény áramlása” vagy „folyó fény”. Az aztékok nyelvén „te coatlaxopeuh” (ami úgy hangzik számukra, mint a „de Guadalupe”), „amely a kőkígyót széttöri, széttaposja, megsemmisíti.” Ezen a kígyón az indiánok a félelmetes, tollas kígyóistent, Quetzalcoatl-t értik, az azték istenek borzalmas szörnyetegét, akinek évente brutális rituálékkal 20.000 embert áldoztak fel. A Guadalupei Szűz alázatosságával és gyengédségével megszabadít a halál borzalmas bálványától, amely mögött a sátán áll. Így Mária Mexikóban, mint a kígyót széttaposó, az égből jött szent jelenik meg a képen, ahogy már a Teremtés könyvében is írták: *„Isten, az Úr, így beszélt a kígyóhoz... Ellenkezést vetek közéd, és az asszony közé, a te ivadékod, és az ő ivadéka közé. Ő széttiporja a fejedet...!”*

Van-e még többre szükséged, mint ez?

Mária Mexikóba virágokkal és egy csodálatos, évszázadokon át változatlanul megmaradt képpel jött az emberekhez. Mint a kígyó széttaposója nemcsak megszabadítja a népet a félelemtől és a rabszolgaságtól, hanem gyengédséggel és szeretettel kínálja fel segítségét minden embernek. „Semmitől ne ijedj meg, ne aggódj, ne nyugtalankodjék szíved. Ne félj ettől a betegségtől, vagy másiktól, vagy bánattól és fájdalomtól. Hát nem én vagyok az édesanyád?

Nem vagy árnyékomban, oltalmam alatt? Nem én vagyok örömd forrása? Nem vagy a palástom redőjében, ölelő karomban?

Van ennél többre szükséged?”

Mi vajon hagyjuk, hogy minket is úgy megérintsen, mint az aztékok büszke népét?

Nem emberi kéz festette

Természetesen nem maradhatott el a hitetlenek támadása, mondván, hogy a történetet a Guadalupe-i Szűz csodálatos képéről az Egyház találta ki az indiánok megtérítésére.

De a kép közeli megtekintése minden gyanút megcáfol. Minél jobban tud a tudomány analizálni, és szigorú vizsgálatokat végezni, annál világosabb lesz, hogy ez a kép egyszerűen megmagyarázhatatlan. Ez az oka annak, hogy évente kb. 20 millió zarándok keresi fel a Mária-képet a bazilikában. *(A kép a könyv végén lévő képjegyzék IV. lapján látható.)*

Nincs ráfestve

A kaktusz-szálból készült szövetbe helyezett kép nem utal semmiféle festékre, se növényi, se állati, se ásványi eredetre. Máig nem tudja a tudomány megmagyarázni, hogyan került a kép az anyagra. Nincs ecsetnyom, előrajzolás nyoma, alapozás nélkül lehetetlen az ilyen durva szövetre festeni. Optikailag különböző festési technikák kombinációjaként jelenik meg a kép (olaj, tempera, vízfesték, falfesték). Az egyik oldalán átlátszó: a hátoldaláról is látható a kép.

A csillagkabát

A nyolcsugarú csillagok a kabáton a csillagos ég konstellációja – ami pontosan megfelel az akkori konstellációnak Mexikó-város fölött 1531. december 1-én, amikor az emberek ezt a képet ajándékba kapták.

Fénytörés a képen

A színek úgy viselkednek, mint a madártollon, pillangó-vagy bogárszárnyakon, különböző oldalakról nézve megváltoznak.

A pelerin anyaga

Juan Diego tilmája agave-szálakból áll, egy kaktuszszálból készült szövet, amely normál körülmények közt alig tart tovább 20 évnél. A tilma a csodálatos képpel már több, mint 470 éve fennmaradt.

A tudomány számára rejtély, hogy az anyag a legkisebb jelét sem mutatja a foszlásnak.

A kép 116 évig ki védtelenül volt téve több millió gyertya füstjének és kormának. Ennyi idő alatt a képnek már az ismeretlenségig be kellett volna feketednie. De mind a mai napig úgy ragyognak a színek, mint az első napon, pedig korábban jámbor zarándokok érintették, csókolgatták, és tárgyakat helyeztek rá.

A Szűz szeme

A kép egyik legnagyobb titka a Szűz szeme. 1929-ben Alfonso Gonsales, hivatásos fotós többszörös nagyítást készített az eredeti képről, és közben felfedezett a Szűz pupilláján egy apró emberi alakot. Későbbi kutatások is igazolták ezt a jelenséget. José Aste Tonsman perui digitális szakember legújabb kutatásai 13 személyt ismertek fel a Madonna pupillájában, akik annyira kicsik, hogy ilyeneket festeni lehetetlenség.

Ha az emberi szem figyel, a nézett objektumok visszatükröződnek a retinán: az, ami a Madonna szemén látható, azt a pillanatot mutatja, amikor Juan Diego kinyitotta a köpenyét, és a virágokat a földre ejtette.

A szemben lévő embercsoport – a régi leírásokkal egyezően – a kép csodálatos keletkezésekor jelenlevő személyek csoportját ábrázolja Zumarraga püspök előtt.

A képek mindkét szemben tükröződnek. Ugyanúgy, mint a valóságban. És a torzulással és a disszimmetriával mindkét tükröződés egybevág az optika törvényeivel.

Úgy látszik, tönkretétel

A kép többször, megmagyarázhatatlan módon épségben maradt. 1791-ben egy munkás, aki a kép arany- és ezüstkeretét tisztította, véletlenül egy üveg salétromsavat öntött rá. Az érzékeny szövet megrongálódása helyett csak alig látható vízfolt maradt a képen. 1921. november 14-én a mexikói keresztényüldözés idején, az

egyik szentmisén egy időzített bomba robbant, amely a kép alatti nagy vázába volt dugva. Bár a robbanás következtében a falról darabok estek le, a bazilika csodálatos üveglakka összetört, és egy vaskereszt elgörbült, senki nem szenvedett komoly kárt, és a kép teljesen sértetlen maradt. Még a kép előtt levő vékony védőüveg sem tört szét.

Sok csoda

Számtalan személyes tanúságtétel igazolja, hogy a Guadalupe-i Szűz közbenjárására meggyógyultak, vagy súlyos bajoktól szabadultak meg. A legmegkapóbb 1736-ban történt. Mexikóban tifuszbajjárvány tört ki, és hat hónap alatt 700.000 emberéletet követelt. Miután ebben a nagy bajban a „mi kedves Guadalupe-i Asszonyunkat” kikiáltották Mexikó ország patrónusának, a halálos járvány továbbterjedése megállt.

A legrégebbi bizonyíték

A legrégebbi írásbeli bizonyíték, amely részletesen beszámol a Szűz jelenéséről, 1649-ből származik, és nahua indián nyelven íródott. Montezuma azték császár unokatestvéréhez nyúlik vissza. Nican Mopohua a neve, és Mexikó evangéliumának számít.

Latin- és Dél-Amerikában ma ugyanaz történik, mint a reformáció idején a keresztény Nyugaton. Egy beszámoló szerint 1970-ben a népesség 90%-a volt római-katolikus. Ma, 2008-ban csak 70%. Ennek okai azok között keresendők, akik a római-katolikus Egyházban szakadást idéznek elő. Ugyanaz történik, mint a reformáció idején. Ezt János evangélista előre látta: *„Közülünk kerültek ki, de nem tartoztak közénk. Ha közénk tartoztak volna, köztünk is maradtak volna. Rajtuk kellett nyilvánvalóvá lennie, hogy nem mindnyájan tartoznak közénk.”* (1Jn 2,18)